

Cố Nhân

Contents

Cố Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6: Vĩ Thanh	13
7. Chương 7: Phiên Ngoại	13

Cố Nhân

Giới thiệu

Editor: Hoại Băng Thể loại: Cổ trang, đoản văn, hoa tâm phong lưu công X ôn nhuận thư sinh thụ, ngược tâm, BEĐộ d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nhan>

1. Chương 1

Học đường Bạch Mã, bên trong một vị phu tử đang đọc sách:

“Nhân chi sơ.”

“Nhân chi sơ –” tiểu đồng phía dưới cũng nghiêm trang giọng điệu đọc lên.

“Tính bổn thiện.”

“Tính bổn thiện...”

“Tính tương cận...” ánh mắt sắc bén quét qua hàng cuối học đường, trong góc một tiểu đồng đang gối lên sách ngủ say sưa.

Để quyển sách xuống, trong lúc mọi người đang hô vang tụng sách, phu tử cúi đầu, ở bên tai tiểu đồng kêu: “Tập Tương Viễn.”

Tiểu đồng không kiên nhẫn sờ sờ lỗ tai bên trái, quay đầu về phía khác ngủ ngon lành.

Nhặt lấy sách vỗ vào đầu nhỏ của cậu, trong nháy mắt thanh âm bị đau của tiểu đồng vang lên. “Tên khốn nào phá phách ta! Ta đang ăn gà mà!”

Ngẩng đầu lên, lại thấy một đôi mắt nhàn nhạt tiểu ý. Tập Tương Viễn trầm nghĩ một tiếng không tốt rồi, liền vội vàng đứng lên cúi mặt nói nhỏ với người phía trước. “Phu tử...”

“Ừ.” Phu tử gật đầu một cái, vỗ vỗ vai cậu. “Ngồi xuống đi. Không được ngủ gà ngủ gật.”

Tập Tương Viễn gật đầu liên tục, sờ sờ đầu rồi ngồi xuống, cũng không dám lười biếng nữa.

Khó khăn đọc sách một ngày, cuối cùng tiếng chuông hết giờ cũng vang lên. Tập Tương Viễn hưng phấn cầm quyển sách chuẩn bị rời đi, một âm thanh lại vang lên bên tai. “Tập Tương Viễn, con lưu lại một lát.”

Tập Tương Viễn bất đắc dĩ xoay đầu: “Phu tử có chuyện gì không ạ?”

“Ừ.” phu tử gật đầu một cái, sau đó đem quyển sách mở ra trước mặt Tập Tương Viễn. “Hôm nay học được gì đọc ta nghe.”

Tập Tương Viễn trầm nghĩ quả nhiên, trong lòng thống khổ vô cùng. Mặt ngoài không dám biểu lộ, chỉ đành liếc mắt một cái liền cầm quyển sách lên bắt đầu tụng.

Cái này kéo dài hơn một canh giờ, đến khi hoàng hôn buông sau núi mới kết thúc. Cha mẹ Tập Tương Viễn đã lo lắng mà tìm tới, tiểu tử cao hứng chạy như bay vào lòng cha mẹ. Phu tử cũng mỉm cười đi tới, đứng trước mặt hai người mà giải thích. “Hôm nay ta gọi Tương Viễn ở đây đọc sách, cho nên muộn một chút, để các người lo lắng.”

“Không sao. Không sao.” Phụ thân liền tiếp khoát tay, ha ha cười một tiếng. Mạnh tiên sinh, ta chỉ có chút không yên lòng. Vừa vặn hôm nay công việc đã xong, liền tới xem tiểu quỷ lanh lợi này. Tiên sinh chú ý quần áo, đánh hấn một trận là tốt nhất.”

Phụ thân nói xong, quở trách gõ đầu con trai một cái. Hấn lập tức kháng nghị: “Đừng gõ đầu con mà.”

“Con nói rồi đừng gõ đầu của con. Con ghét nhất bị người khác gõ đầu.” Hôm nay còn bị gõ hai lần.

Tiểu hài tử phiền muộn không ngừng sờ đầu mình, nhìn ngây thơ. Ba người cũng bị cảnh tượng này chọc cười. Cười xong, hai người đứng dậy cáo từ phu tử.

“Cáo từ.” Mạnh Sách gật đầu, chấp tay cáo biệt hai vị.

“Phu tử người không đi cùng chúng ta sao?” Đi được một đoạn, Tập Tương Viễn đột nhiên quay đầu lại hướng phu tử hô lớn.

“Không đi.” Mạnh Sách cười lắc đầu một cái.

Tập Tương Viễn rời khỏi tay cha mẹ, thật nhanh chạy đến trước mặt phu tử, ngửa khuôn mặt lên, có chút kỳ quái hỏi. “Phu tử ở đây chờ ai sao?”

Không biết có phải là ảo giác, Tập Tương Viễn tựa hồ thấy nụ cười trên gương mặt phu tử ngưng lại, yên lặng khoảng một giây. Người trước mặt mỉm cười lắc đầu một cái.

“Không. Không có.”

2. Chương 2

Tiểu Viễn, gần sang năm mới rồi, ngày mai mẹ dẫn con đi chợ chơi có được hay không?

“Dạ.”

“Con đứa nhỏ này.” Mẫu thân kỳ quái nhéo mặt cậu. “Ngày thường con muốn mua điều đến cao hứng, hôm nay sao lại lơ đãng vậy.”

“Không có gì ạ.” Tập Tương Viễn đẩy tay mẫu thân, trong đầu vẫn hồi tưởng biểu lộ vừa rồi của phu tử. Một giây trước tràn ngập tích tịch, một giây sao lại trở nên vân đạm phong khinh (không có biểu lộ gì).

“Thì ra tiên sinh cũng có lúc không cười.” Tổng kết đơn giản, Tập Tương Viễn nhanh chóng quên chuyện này đi, sau đó hưng phấn thương lượng với mẫu thân ngày mai đi mua những gì.

Đưa mắt nhìn cả nhà Tương Viễn rời đi, Mạnh Sách lại trở về học đường, cầm bài tập của bọn nhỏ lên. Bài tập của mọi người đều tốt, chỉ có chữ viết của Tập Tương Viễn còn khó đọc. Mạnh Sách có chút bất đắc dĩ thở dài. Tiểu hài tử này thông minh lanh lợi, đáng tiếc tâm tư lại không để vào sách vở.

Sau khi sửa qua lỗi sai, y giờ tay xoa xoa trán, lại thấy một đôi mắt đang mỉm cười.

“Ngốc tử, vẫn còn đọc sách. Ta tới đón người.”

Y sững sốt, trong bụng run lên. Trên mặt vẫn bất động thanh sắc, nhàn nhạt trả lời “À.”

Tiếp theo y thật nhanh cất bài tập đi. Cầm sách đi tới cửa, có chút hốt hoảng ngẩng đầu lên, liền đứng ngốc lẳng tại chỗ.

Ánh trăng như bạc vụn rơi rớt trong sân, phía ngoài cửa hoàn toàn trống rỗng.

Không có ai.

Y cứ đứng ngẩn như vậy một hồi, lại đột nhiên mở miệng. “À.”

Nói xong tựa hồ cảm thấy buồn cười, lắc đầu cười bất đắc dĩ, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này sắc trời đã tối, gió đêm hơi lạnh, thổi đến thân người có chút tê tái. Y phục mỏng manh, y một mình xuống núi.

Xuống núi, đi đến chợ hương, mới phát hiện nơi đó giăng đèn kết hoa. Mỗi nhà cũng treo đèn lồng đỏ nổi bật, chợ đêm cũng phi thường náo nhiệt.

Pháo hoa, pháo nổ được bán khắp nơi, tiểu đồng vây quanh cười đùa vui vẻ, thật sự náo nhiệt.

“Vị công tử này, năm mới hãy mua một bức thư pháp đi? Treo ở trong nhà nhìn thật tốt.”

Năm mới? Mạnh Sách hoảng hốt chỉ nghe được hai chữ này, trong miệng không tự chủ thì thầm. Năm mới, thì ra đã gần năm mới.

Y mua bức thư pháp, lại thang thang trong chợ đêm mua giấy bút, cầm đồ đi về phía nhà.

Vừa vào cửa tiểu Thuý liền tiến đón, không nói gì liền đem đồ trong tay Mạnh Sách cầm lấy, khoác áo lên người y, trong miệng không ngừng thầm mắng: “Mặc quần áo ít như vậy, có phải không cần thân thể nữa không?”

“Ta không sao.” Hai tay Mạnh Sách cầm áo choàng, lắc đầu một cái, vừa định nói tiếp thì cổ họng lại đột nhiên khô nóng, tựa hồ có cái gì muốn phun trào ra. Y vội vàng che miệng lại, nhưng vẫn không ức chế được ho khan.

“Ho khan như vậy còn nói không sao!” Tiểu Thuý giận liếc y một cái, tiếp theo liền đỡ y ngồi xuống. Giờ tay nhẹ nhàng vỗ lưng y, cho đến khi tiếng ho khan từ từ dừng lại, nàng mới thu tay lại. “Ta đi nấu nước cho người tắm, người tắm xong lại nằm nghỉ một lúc.”

Mạnh Sách gật đầu một cái, tiểu Thuý liền cầm bồn gỗ chạy ra khỏi cửa.

Lấy bức thư pháp mới mua ra, treo lên tường. Mạnh Sách cầm một quyển sách ở đầu giường lên, đọc tiếp phần đang dở đêm qua.

“Người thật là ngốc tử một sách, nhưng mà ta liền thích ngốc tử như vậy.”

Bên tai truyền tới âm thanh mỉm cười của người kia, như thật như vô. Y muốn giữ lại, nhưng lại không thể được.

Y để sách xuống, ngồi yên một hồi, tiếp theo mở chăn ra, lấy một thanh quạt dưới gối đầu.

Y mở cây quạt ra, bên trong là một bài thơ, chữ viết tay thanh đậm, thật sự không đồng dạng với phong cách bản thân. Cuối cùng là một dòng người nợ ký tên.

“Tặng Sách ngày ngô

Bạch Thiệu Phong lưu.”

Y giơ tay lên, mơn trớn cái tên người nọ, ánh mắt ôn nhu. Tựa như y sờ không phải là cây quạt, mà là người y sâu đậm yêu thương.

“Người lại đang xem cây quạt bảo bối rồi?”

Âm thanh tiểu Thuý truyền tới, y mới khôi phục tinh thần lại. Quay đầu về phía nàng cười cười, tiếp theo thu lại cây quạt, cẩn thận cất vào trong hộp.

“Hẹn hò. Ai muốn xem cây quạt rách của người.” Thả bồn nước nóng xuống, hai tay tiểu Thuý chống nạnh, tức giận nói. “Cũng không biết là vị quý nhân nào tặng cho người, người trân quý như vậy.”

Mạnh Sách mỉm cười nhìn nàng, vẫn không nói gì. Tiểu Thuý liếc mắt, khinh bỉ nói. “Được rồi, không nói thì thôi. Nước nóng đặt ở đây, người hãy tắm rồi ngủ một giấc. Ta trở về phòng đây.”

“Đợi một lát.” Mạnh Sách gọi nàng lại, sau đó lấy ra một tập giấy từ trên bàn. “Đây là thơ mấy ngày nay ta viết, người cầm đem ra chợ, xem có thể bán được ít tiền hay không.”

“Công tử...” Nhìn người trước mặt ngày càng gầy gò, tiểu Thuý đột nhiên không nói ra lời. Nàng ngẩn lệ mở miệng, vẫn như cũ hùng hùng hổ hổ. “Đều là do Bạch Thiếu Phong đáng chết. Nếu như không phải hắn cố ý lãnh bạc, Bạch quản vì sao ngay cả lương tháng cũng không đưa chúng ta. Chúng ta cũng không phải lưu lạc đến đây.”

“Tiểu Thuý.” Mạnh Sách lắc đầu, ý bảo nàng đừng nói nữa. “Ta là thân nam nhi, thì phải tự thân làm việc, sao có thể nhờ một nam tử khác nâng đỡ? Truyền đi chẳng phải thành trò cười?”

“Nhưng công tử là vì hắn mà ngay cả công danh cũng không màng—“

“Tiểu Thuý!”

Thấy ánh mắt công tử hơi giận, tiểu Thuý mới nhận ra mình lỡ lời, nàng cuống quýt im lặng.

“Công tử, ta không nói, người đừng giận ta.”

Nàng khổ sở cúi đầu, có chút tức giận mình đã xúc động như vậy. Mấy giây sau một đôi tay ấm áp đặt lên vai nàng.

Thanh âm công tử từ vang lên ở bên trên, y tựa hồ thở dài một tiếng. “Ta không có tức giận, đêm gió rét nặng, người nhanh về phòng ngủ đi.”

“Vâng.” Nàng thật nhanh lau sách nước mắt trên mặt, gạt đầu một cái. “Công tử người mau tắm đi cả nước lạnh.”

“Ừ.”

Cầm thơ ra cửa, tiểu Thuý không nhịn được khóc rống lên. Nàng từ lúc mười ba tuổi đã đi theo công tử, là năm đó Bạch Thiếu Phong tình tứ chọn ra từ mấy trăm nha đầu. Khi đó mình còn gọi hắn Bạch thiếu gia. Nàng đi theo công tử nhiều năm như vậy, nhìn Bạch Thiếu Phong mang công tử đi du ngoạn, mang công tử đi ngắm đèn hoa, công tử luôn nói muốn xem sách liền không đi. Hắn liền dụ dỗ lừa gạt mang công tử đi. Nhìn bọn họ ngồi trên thuyền ngâm thơ đối kịch, uống rượu cười nói vui mừng, cho dù đều là nam nhân cũng có chút không tự nhiên. Nhưng tiểu Thuý phải công nhận bọn họ thật sự xứng đôi.

Sau đó thì sao? Bạch Thiếu Phong làm ăn ngày càng lớn, hắn dần dần không tìm đến công tử nữa. Hắn mua một toà nhà lớn cách chỗ này không xa, cùng người khác dạo hồ ngắm hoa thưởng rượu vui mừng. Hắn chưa từng tới ngôi nhà cũ này, cũng chưa từng một lần đến thăm công tử.

Lần cuối cùng, hắn phái người đến muốn mời công tử đến nhà mới, công tử cự tuyệt.

Mặc dù công tử không nói, nhưng là tiểu Thuý biết, công tử một mực ở nơi này đợi hắn.

3. Chương 3

Ngày hôm sau tỉnh lại đã là xế trưa, Mạnh Sách đứng dậy, lại thấy một đôi mắt đào hoa đang cười khanh khách nhìn mình

“Thì ra ta còn đang nằm mơ...” Y nói như vậy, muốn đưa tay tới chạm vào người trước mặt, rồi lại dừng giữa không trung.

“Nằm mơ cái gì?”

Ánh mắt buồn cười nhìn động tác của y, một tay bắt lấy tay y, dùng sức kéo y vào trong lồng ngực. Y ngay lập tức rơi vào một lồng ngực rộng lớn.

“Ngón tay sao lại lạnh như vậy?”

Thanh âm quen thuộc, hơi thở quen thuộc, y thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đang cau mày của người nọ, ánh mắt ẩn tình.

Thì ra...không phải là mộng.

“Tại sao lại là người?” Y hỏi.

“Tại sao không thể là ta?” Người nọ đáp, vẫn một giọng đùa bỡn như cũ.

“Tiểu Thuý đâu?”

“Không biết, ta đi vào không thấy bóng dáng của nàng.”

“À.” Y gật đầu. “Người tới... làm gì?”

Bạch Tiểu Phong ngẩng mặt lên nhìn y, nhẹ nhàng gõ lên trán y một cái, ánh mắt nhẹ cười. “Còn không phải bởi vì người.”

Tim của y chợt run lên, vẫn làm bộ trấn định. Yên lặng một hồi, vẫn làm bộ như không có gì xảy ra, y mở miệng. “Bởi vì... ta?”

“Đúng vậy.” Người kia cười, buông y đứng dậy. Thân nhiệt bị tách ra, Mạnh Sách cảm thấy cả người chợt lạnh như băng.

“Tiểu Cách mấy ngày trước nháo loạn với ta, không phải là nói muốn gặp người sao, hôm nay lại không thấy bóng dáng.”

Y vừa nói, ánh mắt vừa cứng chịu nhìn về phía trước, lướt qua Mạnh Sách, lướt qua mặt tường bên kia.

“Cho nên ta tới xem một chút, coi thử hắn có ở đây hay không. Thuận tiện tới thăm người.”

“À...”

Người nọ không nói gì, không khí trong nháy mắt trở nên quý dị, trầm mặc phẳng phất như đóng băng. Mạnh Sách càng cảm thấy lạnh hơn, y dứt khoát vén màn lên, cố mặc lại quần áo, hoàn toàn không thấy mục quang bên cạnh nhìn y chăm chăm.

Đợi y rửa mặt xong, trở lại phòng, phát hiện người nọ vẫn chưa đi.

Y suy nghĩ một chút, liền đi tới, nói với người kia. “Hắn không có ở chỗ ta mà.”

“Ta biết.”

“Vậy người...” Y muốn hỏi người nọ vì sao còn chưa đi, nhưng lại nghĩ nơi đây vốn là địa phương của hắn. Khách nhân nào có thể đuổi chủ nhân đi được? Nghĩ vậy, y liền im lặng, đi tới giá sách, cầm một quyển luận ngữ lên bắt đầu đọc.

“Người còn thích đọc sách như vậy.”

Người nọ chẳng biết đi đến bên cạnh y từ lúc nào, mỉm cười nói bên tai y, đôi môi cơ hồ đụng phải vành tai. Động tác tựa như muốn cắn dỗi, tuy vậy y vẫn ngồi ngay thẳng, không bị ảnh hưởng chút nào.

“Người thay đổi rồi.” Người nọ trong nháy mắt rời khỏi y, thanh âm vẫn như cũ thanh lắng dễ nghe. “nếu là trước kia, người đã sớm xui lơ ở trong ngực ta rồi, đâu còn tâm tư nào đọc sách.”

“Đó là trước kia.”

Tuy trả lời, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi sách, Bạch Thiểu Phong cũng không phàn nàn, hần cười to: “Không sai!”

“Người có nhớ hay không, trước kia người đã nói với ta, làm người phải đi chánh đạo, không thể dưng vào tam giáo cửu lưu (chỉ mọi hạng người trong xã hội). Ta theo thương nghiệp, người cười nhạo ta. Nay ta gia tài vạn lượng, còn người? Còn không phải là ở một nơi nghèo khổ hẻo lánh mà dạy học?”

Bạch Thiểu Phong nói xong, chờ người trước mắt nổi giận, người người nọ chỉ nắm chặt cây viết, rồi lại buông ra.

“Ừm.”

Vẫn một từ nhẹ nhàng như vậy, Bạch Thiểu Phong chợt mất hứng. Hần đứng lên đi ra cửa, đến cửa chợt dừng lại, quay đầu nhìn người vẫn đang cúi đầu đọc sách, ánh mắt lạnh như băng.

“Mạnh Sách, người như vậy thật không thú vị.”

Hần nói xong liền sai bước rời đi, không quay đầu lại nữa.

Mạnh Sách cũng không ngắt đầu, y cầm quyển sách, cũng không biết trong mắt có hình ảnh gì.

Bên tai lại vang lên thanh âm của người nọ, hần biết, đó là ảo giác.

“Sách trung tự có Hoàng Kim Phòng, sách trung tự có Nhan Như Ngọc, vị huynh đài này, ta cùng người đều yêu sách, không bằng làm bằng hữu?”

...

“Mạnh huynh, hôm nay ta lại tới tìm người đối thơ.”

...

“Sách ngây ngô, ta hôm nay ở Tây Phòng, cảm khái vạn phần, muốn tới nói với người.”

“Cảm khái cái gì?”

Hần giả hoạt cười một tiếng, “cảm khái chúng ta khi nào có thể giống như thư sinh oanh oanh xúc cảm, phá vỡ thế tục, trở thành thần tiên quyền lực a?”

Y vừa xấu hổ vừa giận, giơ tay lên không nói được gì, chẳng qua là cắn răng “Người... vô sỉ!”

Người kia cầm tay y, ôm y vào trong ngực, nụ cười lấp lánh. “Ta đối với người vô cùng vô sỉ.”

...

“Người đi đi, ta không muốn gặp lại người.”

Thanh âm Tiểu Thuý ngoài cửa truyền tới, Mạnh Sách đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn thấy một người đàn ông đang lôi kéo nàng, trong miệng không ngừng giải thích. Tiểu Thuý bịt tai không nghe thấy, một tay hất hần liền đi vào trong sân.

Nam nhân kia si ngốc nhìn bóng lưng tiểu Thuý, lại kêu lên mấy câu, cuối cùng cũng rời đi. Mạnh Sách lúc này mới thấy rõ người nọ, là Đại Ngưu ở cách vách.

Bên tai truyền tới thanh âm lạnh lạnh, Mạnh Sách liền trở về trước giá sách. Tiểu Thuý từ ngoài cửa đi vào, cũng không hùng hùng hổ hổ như ngày thường mà nhướng mày, có vẻ mất hứng.

“Người nào chọc giận tiểu Thuý nhà chúng ta rồi?”

Tiểu Thuý ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạnh Sách nhìn mình cười. Nàng trợn mắt nhìn Mạnh Sách một cái, tiếp theo liền buông ra một tràng. “Còn không phải là Đại Ngưu cách vách, hần lại còn nói...”

Nói đến một nửa, nàng đột nhiên dừng lại, nhìn Mạnh Sách một cái, thanh âm dần dần nhỏ xuống. “Hắn bảo hôm nay muốn dẫn ta đi xem đèn hoa đăng...” Nói xong mặt mũi đỏ bừng, Mạnh Sách không nhịn được cười lớn. “Rủ người đi, người đi cũng được, sao lại đuổi người khác?”

“Cái này sao có thể được? Đêm nay chính là giao thừa, ta làm sao có thể để công tử một mình, còn bản thân thì ra ngoài tiêu dao vui sướng? Tiểu Thuý không phải không có lương tâm như vậy.”

“Nói như người, giống như đi rồi sẽ không trở lại. Đèn hoa nhiều nhất cũng hơn một canh giờ, trở lại chúng ta vẫn còn có thể đón năm mới. Người ta mời người, không đi thật thất lễ, mau đi đi.”

“Vậy... công tử, ta đi được sao?”

Mạnh Sách cười gật một cái. “Mau đi đi, đừng để cho người ta chờ lâu.”

Tiểu Thuý đỏ mặt, từ chối mấy câu, cuối cùng mừng rỡ gật đầu. “Cảm ơn công tử!”

Nói xong liền đi thật nhanh, Mạnh Sách vội vàng gọi nàng lại. “Khoan đã, giúp ta mua chút giấy tuyên thành đi.”

Tiểu Thuý bước chân chậm lại, quay đầu hỏi “Giấy tuyên trong nhà chẳng phải còn sao? Ta nhớ mấy ngày trước mới mua.”

“Mua nhiều chút, chuẩn bị cũng không hại gì.”

“Công tử...” nàng dừng lại một hồi, cố gắng áp những lời trong bụng trở về, nhưng vẫn không nhịn được bật thốt lên. “Chẳng lẽ người vẫn còn đang chờ Bạch Thiếu Phong tới tìm người đối thơ? Người đừng ngốc vậy. Hôm nay Đại Ngưu nói ta biết, hắn dẫn người trong phủ đi xem đèn hoa. Hắn căn bản không nhớ đến người, sẽ không nhớ thơ từ nhảm chán kia của công tử đâu.”

Nàng nói xong, kinh giác lỗ lờ, vội vàng giải thích, “Thật xin lỗi, công tử, ta cũng không phải nói thơ của người không tốt... ta chẳng qua là...chẳng qua là... Tóm lại đều là lỗi của Bạch Thiếu Phong!”

“Thì ra ta là người nhảm chán như vậy?”

Tiểu Thuý kinh hoàng ngược mắt lên, lại phát hiện công tử đang hài hước nhìn nàng, xem ra công tử cũng không để lời nàng nói trong lòng. Nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo giả vờ cá giận nói. “Công tử, lúc này còn trên ta!”

“Được rồi, người mau đi đi, nêu không người ta lại chờ.”

Tiểu Thuý gật đầu một cái, tiếp theo liền chạy thật nhanh ra ngoài.

Mạnh Sách nhìn bóng lưng hối hả của nàng, không nhịn được cười một cái, rồi lại dừng lại. Y thở dài một hơi, nói với không trung: “Các người sớm nên nói cho ta biết.”

Sau đó y đi tới mép giường, cầm cây quạt dưới gối đầu lên, mở nó ra.

Lần này, y đọc lên.

“Ta vốn phong lưu tính

Vô tình gặp giai nhân

Nguyên quân cùng giao hảo

Vạn thế không rời xa. “

“Mạnh huynh, ta hôm nay làm một bài thơ, người xem thử thế nào?”

“Bạch huynh bài thơ này, nhưng phải tặng cho vị giai nhân kia?”

“Người.”

“Người vừa nói cái gì?”

“Người, ta nói ta muốn tặng người.”

“Chẳng lẽ ta hiểu sai, bài thơ này không phải là tình thơ sao?”

“Không, bài thơ này là tình thơ.”

“Nhưng... ta và người đều là nam nhân.”

“Là nam nhân thì thế nào... Ta chính là thích người.”

“Người... đơn giản hoang đường!” Y tức giận vô cùng. “Không nghĩ người lớn như vậy còn nghịch lại đạo người! Người đi đi! Ta không muốn nhìn thấy người!”

....

Sau đó thì sao? Sau đó thế nào? Bạch Thiểu Phong quả nhiên không hề tới nữa, y lại như trúng tà si mê, cả ngày ở cửa chờ đợi bóng dáng người kia. Từng lời của người kia như thủy triều tràn ngập xung quanh y, y đắm chìm trong đó, không thể rời đi.

Khi Bạch Thiểu Phong lại một lần nữa xuất hiện trước mặt y, chẳng qua là lẳng lặng nhìn y, y đã không thể tự mình kiềm chế.

Y rút cuộc minh bạch, mình đã sớm lâm vào vũng bùn, vô lực tự cứu, trơ mắt nhìn bản thân càng lún càng sâu.

Y không trốn được.

Sau đó y muốn vào kinh đi thi, Bạch Thiểu Phong tức giận ba ngày, hấn chất vấn. “Công danh còn trọng yếu hơn ta? Người đã là tú tài, chẳng lẽ còn muốn vào triều làm quan, từ nay ta và người phân cách hai nơi, một năm cũng không gặp được đối phương một lần?”

Hắn liền dẫn dụ, “Sách ngậy ngô, chờ ta sau này kiếm đủ tiền rồi, liền vào rừng sâu núi thẳm ẩn cư, người đi học ta mài mực, làm một đôi thần tiên quyến lữ, được không?”

Cuối cùng y ở lại.

Sau đó, mọi thứ không còn.

Tiếng pháo kéo suy nghĩ của y trở về. Y cầm cây quạt đến bên cửa sổ. Bên ngoài là pháo hoa, đỏ tím rực rỡ, thật là đẹp mắt.

“Ta vốn phong lưu tính

Vô tình gặp giai nhân

Nguyện quân cùng giao hảo

Vạn thế không rời xa. “

Y đọc câu cuối cùng, vừa cười vừa đứng lên.

“Dù sao cũng đúng một câu.”

Y nói xong, liền kịch liệt ho khan, ho khan rất lâu cuối cùng cũng bình ổn lại. Nhìn cây quạt trong ngực, đã hiện đầy vết máu.

“Ngay cả người cũng muốn đi?” Y nhìn cây quạt mà tự nhủ. Tiếp theo thu hồi cây quạt, đặt nó lên bệ cửa sổ.

Sau đó y xoay người rời đi, không hề nhìn lại.

4. Chương 4

Lễ hoa đăng, hoa diu dập, ngập tràn tài tử giai nhân.

Bạch Thiểu Phong dẫn một đám người đi xem hoa, tiểu Cách ở trước mặt đuổi theo nhưng con bướm vàng vòng tới vòng lui. Bạch Thiểu Phong nhìn hẩn tò mò xem cái này, sờ cái khác, không nhìn được mà cười cợt chiều. Hẩn dặn dò: “Tiểu Cách, chạy chậm một chút. Coi chừng ngã.”

“Thiểu Phong, mau tới đây nhìn! Nơi này có gốc cây hứa nguyện!”

Hẩn theo tiếng kêu nhìn lại, cách đó không xa, trên một cây đại thụ, treo đầy thiệp hứa nguyện đỏ.

Hẩn cười đi tới, khi hẩn đến trước cây, lại không thấy bóng dáng tiểu Cách đâu.

Trong hồ bên cạnh, có hai người đang du thuyền, gió nhẹ thổi qua, thiệp hứa nguyện trên cây rung rinh phát ra thanh âm thanh thúy. Hẩn đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc.

“Vị công tử này? Vị công tử này?”

Hẩn quay đầu, thấy một lão ông đang khom khom lưng gù nhìn hẩn. Hẩn có chút kỳ quái hỏi: “Lão nhân gia này, có chuyện gì không?”

“Công tử không nhớ rõ ta sao? Ba năm trước lễ hội hoa đèn chúng ta ra mắt! Đúng rồi, lần trước người đến cùng một vị công tử. Lần này, y không có tới sao?”

“Ba năm... trước?”

“Đúng vậy! Ba năm trước công tử đưa một chiếc thiệp hứa nguyện cho ta, bảo ta chôn ở dưới tàng cây, là ước nguyện vài năm. Lúc ấy ta còn cảm thấy ngạc nhiên, thiệp hứa nguyện vì sao lại không treo trên cây, công tử lại muốn chôn dưới đất.”

...

“Người viết cái gì?”

“Không có gì.”

“Cho ta nhìn một chút.”

Bạch Thiểu Phong làm bộ muốn cướp, Mạnh Sách bảo vệ.

“...Đừng xem.”

Bạch Thiểu Phong trừng y một cái, làm bộ cả giận nói. “Không xem thì không xem.”

...

“Treo thiệp hứa nguyện rồi chưa?”

“...Ừ.”

“Chúng ta đi thôi.”

...

Bạch Thiểu Phong lừa y, hẩn không có treo thiệp hứa nguyện lên cây, mà đưa chút ngân lượng cho một lão nhân gia, phân phó ông chôn dưới tàng cây. Lúc ấy hẩn nghĩ, mấy ngày nữa sẽ lấy vật đó lên, xem thử Mạnh Sách rốt cuộc cầu nguyện điều gì.

Nhưng tới hôm ấy trở về, Mạnh Sách liền nhiễm phong hàn, sinh bệnh nặng. Bạch Thiểu Phong chiếu cố y nửa bước không rời, căn bản không có thời gian quản chuyện thiệp hứa nguyện đó.

Sau đó nữa, hẩn xuôi nam buôn bán, bươn chải gió mưa, dần dần lãng quên chuyện ấy.

....

“Công tử, không biết nguyện vọng của người và công tử kia có thành hiện thực hay không? Có muốn ta giúp một tay đào thiệp hứa nguyện kia ra?”

Lời ông lão cắt đứt trầm tư của hắn, nghe âm thanh thanh thúy linh lang kia, đột nhiên hắn không dám nhìn tròng cây nữa.

“Không, không cần.”

Hắn lắc đầu, xoay người rời đi thật nhanh.

Ông lão nhìn bóng lưng người trẻ tuổi rời đi, có chút thắc mắc. “Tại sao lại chạy trốn chết như vậy!”

“Cha! Sao cha lại chạy đến nơi này? Hại con tìm cha xung quanh.”

Một thiếu nữ nhỏ tuổi chạy đến, ông lão xoay người nhìn nàng, ánh mắt đầy tư sắc. “Thấy một người quen biết, cho nên cùng hắn trò chuyện một hồi.”

“Cha, chúng ta lên thuyền xem hoa đèn đi.”

“Được.”

Trong hồ, hoa đèn như trời sao, rực rỡ nơi nơi, điểm lệ sáng chói.

5. Chương 5

“Thiếu Phong! Thiếu Phong!”

Thanh âm Tiểu Cách từ bên tai truyền tới, Bạch Thiếu Phong đột nhiên thức tỉnh rồi nâng mi mắt, cười trấn an người trước mặt. “Sao vậy?”

“Ta vừa mới nói đến ngang đâu?”

Nhìn thần sắc tức giận của người trước mặt, Bạch Thiếu Phong bất đắc dĩ cười. “Xin lỗi, này ta hơi thất thần.”

“Người rút cuộc là thế nào? Ngày hôm qua từ lễ hoa đăng trở về thì liền không yên lòng. Hôm nay ta nói với người mấy câu, người cũng không nghe...”

“Không có gì.” Hắn lắc đầu, cười nói sang chuyện khác. “Người vừa mới nói với ta cái gì?”

“Ta đang hỏi người bức hoạ này, vẽ cái gì thế?”

Bạch Thiếu Phong nâng mắt lên, nhìn về bức tường cách đó không xa, đó là một bức hoạ tiến đưa.

“Đây là về một vị cố nhân phải đi, người nợ hoá liễu mà đưa tiễn.”

“Vậy làm sao khi nhìn thấy người kia, liền biết là người nợ? Ở đây cũng không có vẽ đi.”

Không biết có phải là ảo giác, Bạch Thiếu Phong đột nhiên im lặng. Ngay lúc tiểu Quách chuẩn bị hỏi thêm, thanh âm hắn từ phía sau vang lên.

“Hắn đi rồi.”

Câu trả lời lấy lệ khiến tiểu Cách có chút không thoải mái. Hắn đột nhiên cảm thấy Bạch Thiếu Phong tựa hồ có nhiều chuyện gạt hắn. Hắn quay đầu, tiếp tục hỏi: “Hắn đi rồi. Đi đâu a?”

“Tiểu Cách, ta mệt mỏi.” Thanh âm Bạch Thiếu Phong có chút lãnh đạm, tiểu Cách không khỏi rùng mình một cái. Trong lòng hắn đấu tranh đôi chút, cuối cùng cũng không có hỏi gì. “Vậy thì ta về phòng trước, người cũng nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ừ.”

Tiếng đóng cửa truyền tới, Bạch Thiểu Phong bật tai không nghe thấy. Hắn đi đến trước bức hoạ kia, giơ tay gỡ bức hoạ xuống.

Nó do Mạnh Sách tặng hắn.

Năm ấy hắn muốn xuôi nam buôn bán, Mạnh Sách cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Chẳng qua là trước khi đi, y đưa hắn bức hoạ này.

Hắn cao hứng cực kỳ, ôm người kia xoay ba vòng, thề với y. “Mạnh Sách, đợi ta nổi danh lập vạn, ta nhất định mang đại kiện tám người khiêng nghênh ngươi về nhà.”

Bạch Thiểu Phong chợt phục hồi tinh thần lại, những chuyện trước kia, hắn nghĩ rằng bản thân đã sớm quên rồi.

“Thiếu gia! Thiếu gia!”

Thanh âm Bạch quản gia truyền đến từ cửa, hắn thu hồi bức hoạ, đặt nó vào trong hộp, quay đầu hỏi: “Có chuyện gì?”

“Thiếu gia, ngài phân phó đưa đến mỗi phủ miên như phong hàn (1), nhà cũ cũng đưa sao?”

Bạch Thiểu Phong suy nghĩ một hồi, gật đầu một cái “Đưa đi.”

“Dạ.”

Bạch quản gia chuẩn bị lui ra, Bạch Thiểu Phong lại gọi hắn. “Khoan đã, ngươi ở lại đây, ta tự mình đi.”

Bạch quản gia kinh ngạc nhìn hắn một cái, không dám nhiều lời, lui xuống.

Cầm miên như theo người đến nhà cũ, cửa không đóng lại giống ngày thường. Hắn chần chừ ngoài cửa một hồi, mới đi vào.

Hắn lại có chút sợ.

Đi vào trong viện, hắn gặp phải cảnh tượng tiêu điều. Cửa phòng mở rộng, hắn đi vào bên trong không có một bóng người.

Hắn kêu mấy câu cũng không có ai trả lời, âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ đi hết rồi?

Bên tai đột nhiên truyền tới tiếng khóc sù sùi, hắn theo tiếng kêu nhìn lại, phát hiện lại là tiểu Thuý. Nàng ngồi ở dưới bàn, ôm đầu.

“Tiểu Thuý, ngươi ngồi dưới đất làm gì, công tử nhà ngươi đâu?”

Nghe được thanh âm, tiểu Thuý vui mừng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bạch Thiểu Phong thì biểu lộ trên mặt trong nháy mắt ảm đạm xuống, sau đó thất thần đáp.

“Công tử...y đi rồi.”

“Ngươi nói cái gì?” Trong lòng Bạch Thiểu Phong đột nhiên kinh hoàng, hắn cố gắng đè xuống thanh âm khác thường. “Ngươi lặp lại lần nữa.”

Tiểu Thuý lại đột nhiên khóc lớn lên. “Đều tại ta không tốt! Bỏ lại công tử một mình đi xem hoa đèn! Công tử nhất định là giận ta! Hắn tức ta! Hắn không muốn tiểu Thuý nữa.”

Bạch Thiểu Phong kéo nàng từ dưới bàn ra, chính hắn cũng không phát hiện trên tay mình đã nổi đầy gân xanh. Tiểu Thuý bị kéo đau kêu lên một tiếng, hắn lại làm như không nghe thấy. “Ngươi nói thật cho ta, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!”

Tiểu Thuý vẫn khóc không ngừng. “Tối ngày hôm qua, ta đi xem hoa đèn, trở về hơi muộn. Trong phòng không có đèn, ta cho là công tử đã ngủ, liền về phòng ngủ. Ai ngờ buổi sáng đến phòng công tử thì phát hiện giường chần thật chỉnh tề, sờ cũng không thấy chút hơi ấm nào. Ta lập tức luống cuống, tìm công tử chung quanh, lại phát hiện y để lại một tờ giấy trên bàn...”

“Y nói cái gì?” Bạch Thiểu Phong nắm cánh tay nàng, trong mắt đã đầy hoả khí, hắn dùng sức lay động nàng. “Ngươi nói đi, y nói cái gì!”

“Y nói y ra ngoài du ngoạn, bảo ta chờ đi tìm... Hu hu!!! Y tức giận! Y nhất định là giận ta mới đi! Đều là lỗi của tiểu Thuý! Đều là lỗi của tiểu Thuý!”

“Y còn nói cái gì nữa? Y có nói cái gì khác không?”

“Không có...không có...”

Tiểu Thuý vẫn như cứ khóc hu hu, Bạch Thiếu Phong chán nản buông nàng ra, trong lòng bất an biết mấy nhưng vẫn cố trấn định, tự an ủi. “Không sao cả, ra ngoài du ngoạn mà thôi, cũng không phải là không trở lại...”

“Công tử sẽ không trở lại...”

“Người nói vậy!” Bạch Thiếu Phong đột nhiên cuồng bạo. Hắn đưa tay bóp cổ tiểu Thuý, cả giận nói. “Y không trở về nơi này, có thể đi được đâu? Người còn dám nói hươu nói vượn, ta bóp chết người!”

“Người bóp chết ta đi... Công tử hắn sẽ không trở lại... Hắn bị phế lao!”

“Người nói cái gì?”

“Ta nói cái gì?” Ánh mắt tiểu Thuý đột nhiên lạnh lùng. Nàng đẩy Bạch Thiếu Phong ta, trong mắt đầy oán hận. “Công tử mắc phải bệnh này, còn không phải là do người làm hại! Người mỗi ngày cùng người khác du thuyền ngắm hoa, có từng nghĩ tới công tử? Ngày ngày vẫn ở nơi này chờ người trở lại, người lại chẳng đến thăm y một lần! Y bị bệnh gì, người dĩ nhiên không biết...”

“Không thể nào...không thể nào...” Hắn co quắp té người lên ghế, ký ức ngày xưa giờ phút này đều đột nhiên hiện lên trước mắt. Hắn nhìn thấy Mạnh Sách ngồi trước án viết thơ, thỉnh thoảng ngẩng đầu cười cười với hắn. Hắn nhìn thấy bọn họ cùng nhau đối thơ dưới ánh trăng. Hắn gọi người kia đến xấu hổ không dứt. Hắn nhìn thấy bọn họ cùng nhau hứa nguyện dưới tàng cây. Người kia thành kính viết xuống nguyện vọng của mình, hắn nhìn thấy...

Toàn bộ hiện ra, quần quanh hắn từng tầng từng tầng một. Hắn bị chuyện cũ càng siết càng chặt, cơ hồ thở không thông.

“Không thể nào ư? Đây là vật cuối cùng công tử lưu lại, người tự xem đi!”

Tiểu Thuý vừa nói, vừa ném món đồ xuống đất. Hắn đi tới, khoanh khắc nhìn thấy vật kia, tay liền lập tức run rẩy.

Đó là một thanh quạt vương máu.

Hắn mở quạt ra, phía trên là những dòng chữ quen thuộc, hắn run rẩy đọc lên.

“Ta vốn phong lưu tính, vô tình gặp giai nhân, nguyện quân cùng giao hảo, vạn thế không rời xa...”

Hắn nhớ ra, đột nhiên cười như điên.

Tiểu Thuý hoảng sợ nhìn người trước mắt cười mà lệ rơi không ngừng. “Người cười cái gì??”

“Ha ha ha! Ta cười cái gì? Ta cười công tử nhà các người! Sách ngây ngô, biệt hiệu này thật không có sai! Y quả thật là đồ ngốc.”

Hắn cuồng tiếu, cầm quạt đi ra cửa.

“Đồ ngốc! Ha ha ha! Thực sự là đồ ngốc.”

Tiểu Thuý nhìn người trước mắt điên điên khùng khùng đi ra cửa viện. Đi không xa, hắn chợt đọc thơ.

“Ta vốn phong lưu tính, vô tình gặp giai nhân, nguyện quân cùng giao hảo, vạn thế không rời xa...”

Cuối cùng, hắn không ngừng tái diễn câu thơ cuối...

“Mọi sự không rời xa, vạn thế không rời xa... Ha ha ha!”

Hắn cười lớn, càng lúc càng xa...

Chú thích: (1) nguyên văn là , mình nghĩ là chẵn bông.

6. Chương 6: Vĩ Thanh

Bên trong học đường Bạch Mã, một vị phu tử đang tụng sách.

Tập Tương Viễn nhàm chán cầm quyển sách, hướng tầm mắt lên, sau đó giơ tay, nhéo mắt bạn học nữ có mái tóc đen nhánh.

“A!” Bạn học nữ bị đau lên tiếng, “Tập Tương Viễn! Người làm gì!”

Ánh mắt sắc nhọn quét tới, Tập Tương Viễn nâng mắt, giây tiếp theo liền nghe thấy thanh âm tức giận của phu tử: “Tập Tương Viễn, hết giờ con ở lại đây.”

Hết giờ học, phu tử dạy dỗ cậu nửa ngày mới thả đi. Cậu đuổi người đứng lên, đi ra phòng học, quay đầu lại nhìn phu tử còn đứng ở giảng đường.

Cậu không nhận được hỏi. “Phu tử, người ở đây chờ ai sao?”

Cậu nói xong liền ngây dại, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này có phần giống như đã từng quen biết.

“Đúng vậy.” phu tử ngẩng đầu cười với cậu một tiếng.

“Vậy y làm sao còn chưa tới đây?”

“Y ư.” Phu tử vừa nói, nở nụ cười tràn đầy cưng chiều. “Y đợi ta quá lâu, thấy ta còn không đến tìm y, vì vậy liền tức giận tìm một chỗ trốn đi. Chờ y hết giận, y sẽ tự trở về.”

Tập Tương Viễn rất muốn hỏi phu tử, nếu như y không trở về thì phải làm sao bây giờ? Nhưng cuối cùng cậu không nói gì cả, chẳng qua là gật đầu một cái. “Vậy phu tử, con đi trước.”

“Ừ.”

Người nọ gật đầu một cái, xoay người đi tới giảng đài bên cạnh.

Phía trên để một cây viết cùng một tờ tuyên giấy, hần đi tới, bắt đầu mài mực.

“Chờ ta sau này kiếm đủ tiền rồi, liền vào rừng sâu núi thẳm ẩn cư, người đi học ta mài mực, làm một đôi thần tiên quyền lữ, được không?”

Gió nhẹ thổi qua, truyền tới một trận mơ hồ mặc hương.

Đường như cố nhân trở về.

7. Chương 7: Phiên Ngoại

Kinh mộng

Bạch Thiểu Phong trong giấc mộng.

Hắn mơ thấy lễ hội hoa đèn ba năm về trước, hắn và Mạnh Sách sóng vai đứng trước cây hứa nguyện, Mạnh Sách viết thiệp hứa nguyện.

Hắn tiến đến ôm Mạnh Sách. “Người viết cái gì?”

Mạnh Sách kinh hoàng mà thu hồi thiệp hứa nguyện, y khoát tay. “Không có gì.”

“Cho ta nhìn chút.” Hấn làm bộ muốn cướp. Mạnh Sách vội vàng bảo vệ, y rũ tròng mắt xuống, thần sắc ngượng ngùng. “Đừng xem.”

“Không nhìn thì không nhìn.” Hấn giả bộ tức giận, lấy thiệp hứa nguyện đi, thấy thần sắc đối phương khấn trương liền ha ha cười to.

“Ta giúp ngươi treo lên cây! Yên tâm! Ta đảm bảo không nhìn!”

Hấn xoay người, khấn trương cắt nó vào trong ngực, đi tới phía sau, dáo dác nhìn xung quanh, sau đó chôn thiệp hứa nguyện đi.

Buổi tối hôm đó, hấn chạy ra khỏi thành cả đêm, chạy tới tàng cây hứa nguyện. Hấn cúi xuống, tìm ra nơi thiệp hứa nguyện được chôn, liền đào lên.

Bùn đất giống như đá, cứng rắn. Hấn đào đến mức cả tay đều đầm bùn và tơ máu, vẫn không có dừng lại.

Đào rất lâu, rốt cục nhìn thấy một cái hộp. Hấn mừng rỡ cầm hộp lên, mở nó ra, lấy thiệp hứa nguyện. Sau đó, hai tay hấn run run mở tấm thiệp ra.

Hấn tỉnh thức.

“Ta nguyện hằng năm có ngày này, hằng sáng có sáng nay...”

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nhan>